

standig paaberaabte sig, at man skal erkjende, at det er Dyrtd og haard Tid for Embedsmændene, og at de i Kraft deraf have Ret, som det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) siger, til at fordrø. Jeg vil bestride det Ord: Ret. Enhver Embedsmand har valgt den Stilling, hvori han er gaaet ind, og naar han tager et Embede, veed han, at Embedet er belagt med den og den Løn, og saa har han ikke Ret til at fordrø Mere af os. Om Billighed kan der maaste være Tale, men et Retsstrav have de ikke; thi naar de faae Embedets Begyndelseslønning og denne derefter Livet igjennem stiger efter Staaer, som ere opstillede, saa have de ikke Ret til at fordrø Mere af os, end at dette bliver fyldestgjort, og ikke Mere. Hvad der gøres derover, er som Følge af Hensyn til Billighed og ikke paa Grund af en Ret. Jeg har reist mig og talt saa alvorlig, som jeg har gjort, fordi jeg hører til dem, der føle, hvor Skoen trykker. Man maa ikke stille sig saaledes, at man beständig summer os om Dreene med Taalen om Uretfærdighed mod Embedsmændene. Jeg er af den Formenting, at vi altid have været saa retfærdige og billige imod Embedsmændene, som vel kan tænkes, og jeg vil bede de Herrer slaa op i Tidenden og læse et Foredrag, som Jønger i sin Tid holdt, og hvori han siger, at naar man taler om, at man ikke lønner Embedsmændene godt her i Danmark, saa er det en urimelig Paastand; han siger, der er neppe noget Land i Verden, hvor man gjennemsnitlig lønner Embedsmændene bedre end i Danmark. Det kunde det ærede Medlem fra Randers have betydelig godt af at slaa op og læse. Den Mand, der udtalte disse Ord, er ogsaa Embedsmand, og hans Ord ere dog et Vidnesbyrd om, at Tilstanden ikke er saaledes, som det ærede Medlem schildrer den. Til Slutningen skal jeg tilstaa, at jeg ikke havde tænkt at tage Ordet i denne Sag. Jeg gjorde mig imidlertid skyldig i en Afbrydelse, som min Nabo tilvenstre (Th. Nielsen) tog sig af; den var imidlertid ikke rettet til ham, men til det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), der først begyndte at gjøre den Betragtning gjældende, at der var Dyrtd for Haanden, og dertil sagde jeg, det var ikke rigtigt. Min Afbrydelse gjaldt altsaa ikke min Nabo tilvenstre, men det ærede Medlem for Randers, og jeg har nu taget Ordet for yderligere at pointere den Afbrydelse, jeg gjorde mig skyldig i.

N. P. Jensen: Jeg har ikke noget Dieblit sagt, at Embedsmændene have Ret til at fordrø Noget af Rigsdagen; jeg vil nedlægge en bestemt Indsigelse imod, at jeg endog blot skulde have tænkt noget Saadant. Hvad jeg har sagt, er, at Embedsmændene havde Ret til at

vente Noget af Rigsdagen i Retning af Billighed. Naar det ærede Medlem sagde, at Embedsmændene vare saa heldig stillede, at de paa Forhaand vidste, hvad de havde at leve af, saa vil jeg forsaavidt give det ærede Medlem Ret deri; men Embedsmændene havde ventet, at det Dyrtdstillæg, de havde faaet i 5 Aar, vilde de ogsaa faae i indværende Aar, og ingent Embedsmand kunde vente, at det vilde blive forandret. Naar det ærede Medlem siger, at det ikke gjør Noget, hvorledes Lidene vare for fem Aar siden, saa er det mig ubegribeligt, thi det var jo Erkjendelsen af, at Lidene vare dyre for 5 Aar siden, der førte til, at man gav Dyrtdstillæg. Hvis der var foregaaet en væsentlig Forandring siden da, kunde jeg forstaa, at man vilde gaa bort fra det, man dengang vedtog; men naar det ikke kan erkjendes — og det ærede Medlems Udtalelser have dog ikke den Betydning som det statistiske Bureaus —, naar man altsaa ikke fører Bevis derfor, taler efter min Mening Billighed for at blive ved den Afgjørelse, som for 5 Aar siden blev truffen. Det er ikke Andet, jeg havde at sige.

Hjør: Ja, det ærede Medlem siger nu, at Embedsmændene have ventet at faae Tillæg, og han har derved i alt Fald reduceret sine Udtalelser derhen, at han ikke holder paa den strenge Ret (Afbrydelse). Ja, jeg synes, at det ærede Medlems Udtalelser tilsidst løbe saaledes; hvis det ikke er Tilfældet, nedlægger jeg fremdeles den samme Protest som tidligere. Det ærede Medlem siger, at Embedsmændene have ventet at faae Tillæg. Ja, man venter saa Meget. Naar jeg nedlægger Sæden i min Mark, venter jeg at faae en rig Høst, men jeg bliver undertiden skuffet og faar en mager. Naar den Industriadrivende tager fat paa et Arbejde, venter han ogsaa, at han, naar han er færdig med det, kan blive af med det, men det slaar mange Gange fejl. Det er netop Forfjellen; vi ere ikke sikke paa, hvorledes vore Indtægter ere ved Aarets Slutning, saaledes som Embedsmændene kunne være det ved Aarets Begyndelse; de vide hele Tiden, hvad de have.

Finansministeren (Strup): Jeg skal ikke gjøre nogen Indvending imod Vndringsforlaget under Nr. 2, idet jeg efter Samraad med Indenrigsministeren maa erkjende, at Billighed taler for, at ogsaa Telegrafbudene faae Andel i det eventuelle nye Lønningsstillæg. Vndringsforslagene under Nr. 1 og 3 gaa jo ud paa at omstabe Lovforlaget til et Stykke Tillægsbevillingslov. Dette anser jeg kun for at have en rent formel Betydning, og jeg skal altsaa ikke indvende Noget derimod; men jeg vil dog haabe, at